

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΑΠΡΟΣΔΟΚΗΤΟΙ ΠΑΡΟΥΣΥΜΟΙ

διά την προέλευσιν
να συλλέξουν τα νερά
λίγην, ες τα τών
άνεκαίτην ότι είχε χά
λι του περιέχον ούτω
λαδὴ κατὰ πολὺ μικρό
βλου τών υφθέντων

την ἐπιανεληθή το τέ
κομοβοιθὴ δρόμον
το πορτοφίλι του πε
ρας. Ἡ ἀστυνομία τώ
ἀνακαλήτη τοὺς εὐ
ατίας, οἱ ὅποιοι ὅμως
διατεθειμένοι νὰ ἐπα
ρίτην φορὰν τὸ τέχνι

ανικαὶ ἀρχαὶ ἀνέλαβαν
κατὰ τῆς σταθάης.
αὶ Γερμανίδες νου
ήσαν ἀπὸ ραδιοφώνου
καίμον οἰκονομίας εἰς
ποιήθησαν π. χ. ὅταν
φρονίσουν εἰς τὰ κατα
αὶ δια ἀγορὰν τών
ουστῶν, τοῦ βουτύ
νὰ μὴ καταστρέφεται
στοκαενισίαν τον.

ὅν τρόπον, δὲν θά
καὶ ἓνα μέρος τοῦ ἄ
δους πού κολλά εἰς τὸ
συνεστήθῃ εἰς τὰς νο
θελον νὰ ἀγοράσουν
τὸ σπῆτι νὰ πηραίνον
μαστειὸν καὶ τὸ πιάτο,
σπομοποιούνται οἱ γυν
αίκοι.

Ἡ ἔνωσις τῶν Γερμα
νεκοίνωσαν ὅτι τοῦ λοι
, ὁσονδήποτε πολυτελή
τοποθετοῦνται μὲν, ὁ
ρον, εἰς τίς κατελλε
λείως περιττὸν νὰ δι
προσθέτως καὶ εἰς σι

ὁ φέρετρον μου; ἀδ
είλος ἑνὸς ἔργου τῆς
λας Βιγαλέσι, πού ἔ
ος εἰς τὸ Λονδίον.
τοῦ τίτλου, ἐνθυμίζε
ατα τῶν Πόε. Ἰδοὺ
την ἑλίαν αὐτὴν

λα ἦτο ἀκόμη θρέφου
, οἱ γονεῖς τῆς ὅλ ὁ
νοῦαίσι εἰς κάποιο τε
θήσαν τηλεγραφικῶς
καὶ ἦσαν ἀπαργώρη
της, ὅταν ἐπρόκειτο
ρά, εἰήτησε νὰ κρατή
κρὸν φέρετρον.

μοὺς ἐσπύταψε, ἔπεσε
κατὰ τὴν πύσιν ἦρ
ι. Τὸ παιδάκι ἦταν
πρὸς οἱ παρακολου
οντες, ἀπὸ χαρὰν τὴ
ελαμβάνοντο ὅτι τὸ
θεὶ ἀπὸ νεμοφάνειαν.
καθόταν ἰδρῶθι ἐσχί
ολή... παπαγάλον, εἰς
την αὐτὰ θὰ διδά
σὴν τὴν γλώσσαν τῶν
καθηγῆται τὸν χρησ
ες φωνογράφου, αἱ
δάνουν στερεοτύπος
ε.

κλειόμενοι μὲσω εἰς
ως ἀνοῖσαν συνεχῶς
καὶ μετ ὀλίγα ἐμα
θεσίαν νὰ τὰς προφέ
ται ἂν κενεὶς θέλη
παπαγάλον θὰ ἐπι
νὰ τὸν ἀκούη προ
λέγον ἀοιμῶν ἀνά

Περὶ τοῦ Νικολάου Σιληδέγγου, τοῦ
παλαιοῦ ὑπουργοῦ ἐπὶ βασιλείας τοῦ
Ἰωάννου αἰ σχετικὰ παραδόσεις ἐμφα
νίζουσι παράδειγμα τοῦ ὁποίου, πράγμα
τι, οὔτε προηγουμένον, οὔτε ἐπόμενον
ἀναφέρεται εἰς τὰ κοινοβουλευτικὰ
χρονικὰ τῆς Ἑλλάδος.

Ἐπρόκειτο περὶ ἐξαιρετικοῦ μὲν κιν
ηρίου, ἀνωτέρας μορφώσεως, ὁ ὅποιος,
ὅμως, χωρὶς νὰ θέλῃ, ἐγένεν ἥσως,
κατ' ἐπιανελητήν, ἱστορικῶν ἐπιεισοδί
ων. Διότι παρ' ὅλα τὰ ἐξαιρετικὰ πνευ
ματικὰ προσόντα του καὶ τὴν γλωσσικὴν
μάθειάν του ὁ ἀτυχῆς, κατὰ τὰς ἐπο
χὰς πού διετέλεσε νομάρχης, γερουσια
στής καὶ ὑπουργὸς ὑπεσθῆ, ἐπιανελημ
ένος, αἰφνιδίαν καὶ παροδικήν δια
σκέυσειν φρονίαν, κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν
τῶν καθήκόντων του καὶ ἀπεσχόλησεν,
ἔτσι, καὶ Βασιλεῖα καὶ Κυβέρνησιν καὶ
δημοσίαν γνώμην. *

Ἐν ταῖς τοῖς, ὁ Βασιλεὺς Ἰωάνν, τὸν
ἠρέθη καὶ μάλιστα κάποια ἀνεπίστα
νὰ περιμένον νὰ θεραπευθῇ. Ὁ πρῶ
τος παροῦσός τὸν κατέλαβε ἐστὶ
1834, ὅταν ὑπῆρξε ὡς νομάρχης Τρι
πόλεως καὶ ἔμαθε τὴν ἐπανάστασιν τῆς
Μεσσηνίας.

Μόλις ἔλαβε τὰς πρώτας εἰδήσεις, ἐκ
παύσασεν ἀπὸ τῶν καθόντων. Ἐγκα
τέλειψε τὴν Νομαρχίαν καὶ ἔφυγε πε
ρὶ διὰ τὸ Ναύπλιον ὅπου καὶ ἐστάθη
εἰς ἀβουλήν. Ἐκείσεσιν. Ὀκτώ
χρόνια μετὰ τὴν περιπέτειαν αὐτὴν, ἀ
φου εἶχε θεραπευθῆ τελείως, κατόρθω
σε, χωρὶς εἰς τὴν ἐσφίαν του καὶ τὰς
σχέσεις του νὰ διορθῆθῃ (Νοεμβρίως
1842) ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν.

Ἀλλὰ μετὰ τέσσαρας ἡμέρας ἀπὸ τῆς
ὀκωμοσίας του, ἔνατραελλάθη καὶ
ἀπῆλθον τῶν καθήκόντων του.

Εἰς τὸ κρῖλλον παλαιῆς Ἀθηναίης
ἐφημερίδας (Ἐ' Ἀθῆναι 21 Νοεμβρίου
1842) ἀναγράφεται ἡ ἀκόλουθος σχετι
κὴ θλιβερὰ ὑπόδειξις πού προηγήθη τῆς
ἀντικαταστάσεώς του:

Ἡ ἀσθένεια τοῦ κ. Σιληδέγγου καὶ ἡ
ἀνάγκη τῆς ἀντικαταστάσεώς του ἀπὸ κα
νέναν ἄλλον ὑπουργὸν εἶναι σημερινὸν τὸ
κρίνον μὲν, ἀλλ' ἐλπίσιν ὅτι οὐκ ἐ
μείνον ἡ ἑλπίσις εἰς τὰς συν
ναστροφὰς, εἰς τὴν λέσχην, εἰς τοὺς περι
πάτους καὶ εἰς αὐτὰ ἀκόμη τὰ καφενεῖα.

Μετὰ 13 χρόνια, ὅμως, (1855) ὅταν
ὁ Σιληδέγγος προσελήθη εἰς τὴν Κυ
βέρνησιν Βουλγαρίας, ὡς ὑπουργὸς τῶν
Οἰκονομικῶν καὶ προσωρινῶς τῶν Ἐ
ξωτερικῶν, ἤρχισεν νὰ τραλλίενται ἀπὸ
τὴν δευτέρω ἡμέραν τοῦ διορισμοῦ
του.

Τότε, ἀκριβῶς, συνέβησαν καὶ τὰ
κομμοκρατικώτερα ἐπεισόδια. Τὸ
πρῶτον ἐσημειώθη ὅταν ἀνηγγέθη ὁ
θάνατος τοῦ φιλέλληρος Γάλλου στρα
τηγοῦ καὶ ὑπερασπιστοῦ τῆς Ἀκροπό
λεως Καρόλου Φαβιέρου. Ἡ Κυβέρνη
σις τοῦ Δημητρίου Βουλγαρίου ἀπεφάσι
σε τότε, νὰ τελέσῃ εἰς τὴν Δυτικὴν
Ἐκκλησίαν μνημόσυνον τοῦ ἀφανοῦς
φίλου τῆς Ἑλλάδος. Καὶ ἀφου προσ
ῆλθον ὅλοι οἱ ἐπίσημοι καὶ εἶχεν ἀρχί
σει ἡ τελετὴ, ἐμπέκεν, ἔξωφρα ὁ Σιλη
δέγγος, ἐν ἐπίσημῳ περιβολῇ, καὶ τὰ
ἔβαλε μὲ τὸν φρονισκὸν διότι, ἤθην,
τοῦ ἐπῆρε τὴν θέσιν του.

Εἶδαν καὶ ἔπαθαν οἱ ἄλλοι ἐπίσημοι
νὰ τὸν καθυστεράσουν. Τὴν ἄλληλν ἡμέ
ραν ἐπῆγεν εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ἐ
ξωτερικῶν—ὡς προσωρινῶς ἀναπλη
ρωτῆς τοῦ ἀπουσιάζοντος Σπυρίδανος
Τριμισίτη—καὶ ἐτιμώρησε τὸν γενικὸν
γραμμὰτα διότι εἰς τὸ γραφεῖον του

ΑΠΡΟΣΔΟΚΗΤΟΙ ΠΑΡΟΥΣΥΜΟΙ

δὲν ὑπῆρχε συντόμαρο! Ἐπειτα, ἐ
πῆγεν εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν Οἰκονο
μικῶν καὶ ἔπαυσεν ὅλους τοὺς ὑπαλ
λήλους διότι δὲν εἶχαν... εὐρωπαϊκούς
τρόπους! *Κ. Δ. Τζιμ. Α. Β.*

Στενοχωρημένος, κατόπιν ἔδωκεν ἀνέ
κτον ὁ πρωθυπουργὸς Βουλγαρίας ἀνέ
δρκεν εἰς τὸ Παλάτι καὶ ἐξήτησεν ἀπὸ
τὸν Ἰωάννη τὴν ἀπαλλαγὴν τοῦ Σιλη
δέγγου, ἀπὸ τῶν ὑπουργικῶν καθήκόν
των του. 10/12-1937

Ὁ Βασιλεὺς, διότι ἐγνωρίζε τὸν ἄν
δρα καὶ τὰ ἐξαιρετικὰ πνευματικὰ χα
ρίσματά του, ἐληψῆθαι καὶ συνέστησεν
εἰς τὸν πρόεδρον τῆς Κυβερνήσεως, καὶ
πάλιν νὰ περιμένον νὰ περάσουν αἱ
στιγμαὶ τῆς παραφροσύνης του.

— Ἀς γίνῃ ὀλίγη ὑπομονή, κύριε
Πρόεδρε—εἶπεν ὁ Ἰωάνν πρὸς τὸν
Βουλγαρὸν—διότι καὶ χρήσιμος εἶναι
ὁ ἀτυχῆς καὶ εἰδικὸς εἰς τὰ οἰκονομικὰ
καὶ τὰ ἐξωτερικὰ, λόγω τῆς μορφώσε
ως του καὶ τῶν σχέσεών του μὲ τοὺς
πρόεδροι.

Ἀλλὰ τὴν βασιλικὴν μακροθυμίαν ἐ
πλήρωσεν ὁ πρόεδρος τῆς Ἀμερικῆς πού
μάλιστα εἶχεν εἰλθῆ, τότε, διὰ πρώτην φο
ρὰν εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ἐδέχθη τὴν ἐπί
σκεψιν τοῦ Σιληδέγγου, ὁ ὅποιος ἤρχι
σε νὰ τοῦ μάθῃ μαθήματα πὸς νὰ νευ
θῆ, πὸς νὰ φερθῆ εἰς τὸν βασιλεῖα καὶ
τέλος τοῦ ἐπρότεινε, ἂν δὲν εἶχεν ἐπί
σημα ἐνδύματα νὰ τοῦ δανείσῃ τὰ δι
κα του!

Ἀνικόπητος ὁ Ἀμερικανὸς, ὑπέθεσεν
ὅτι αἱ συμβουλαι τοῦ ὑπουργοῦ προήρ
χοντο ἀπὸ καλοσύνης καὶ ἀπὸ τὴν ἰ
δέαν ὅτι, ἐπειδὴ ἐπρόκειτο περὶ δημο
κρατικοῦ πρέσβεος, χρεῖσάμεντα μαθή
ματα βασιλικῆς ἐθιμοτυπίας.

Ἀλλὰ τὴν ἐπομένην κατὰ τὴν παρου
σίαν του πρέσβεος εἰς τὰ Ἀντικτορα,
ἡ παραφροσύνη τοῦ Σιληδέγγου ἐ
φρούνησε καὶ ὁ ὑπουργὸς, μετὰ
τὴν τελετήν, τὰ ἔκαμε κυριολεκτικῶς
θάλασσα!

Πρῶτον, ἐξέφρασε πρὸς τὴν βασιλισ
σαν Ἀμαλίαν ἀμφοβόλιας, ἐν τὰ νάν
τις τῆς ἦσαν τῶσον ἐλεγκτὰ δσον καὶ
τὰ ἰδία του. Ἐπρόβουποκλήθη, μάλι
στα, νὰ τῆς δώσει καὶ τὴν διεύθυνσιν
τοῦ Παρισίου καταστήματος πού τοῦ
τὰ ἐπρονήθευσεν.

Ἡ βασίλισσα ἐκρυψε τὴν ταραχὴν
τῆς καὶ ἔκαμε πὸς δὲν ἐκατάλαβε. Ἐ
πειτα, ὁ Σιληδέγγος, μόλις ἀπεχώρησεν
ὁ πρέσβυς ἐστράφη πρὸς τὸν Ἰωάννη
καὶ τοῦ εἶπεν ὅτι, κατὰ τὰ θυζαντινὰ
ἔθιμα, ὁ τελετάρχης τῶν Ἀνακτόρων,
κατὰ τὴν παρουσίαν τῶν πρέσβεων,
πρέπει νὰ χορεύῃ τὸ μενουέττο!

— Ἀναλαμβάνω ἐγὼ, Μεγαλειότατε,
νὰ διδάξω αὐτὸν τὸν χορὸν εἰς τὸν τε
λετάρχην σας!

Καὶ διὰ νὰ δείξῃ τὴν εἰδικότητά του
ὁ Σιληδέγγος ἤρχισεν νὰ χορεύῃ παρα
φροσ. Τότε ὁ Ἰωάνν ἐπέισθη ὅτι ὁ ὑ
πουργὸς δὲν μπορούσε νὰ μείνῃ πλέον
εἰς τὴν θέσιν του καὶ ἐξήτησεν, αὐθη
μερὸν, νὰ ἀπογράψῃ τὸ διάταγμα τῆς
ἀντικαταστάσεώς του.

Α. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΣ